

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ

Τα παιδιά που πηγαίνουν στο νηπιαγωγείο ή στην πρώτη τάξη χρειάζονται χρόνο προκειμένου να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα. Ο χρόνος αυτός ποικίλει από λίγες μέρες μέχρι και κάποιους μήνες (στις πιο δύσκολες περιπτώσεις). Συνήθως περιμένουμε από ένα παιδί να έχει προσαρμοστεί μέχρι τα Χριστούγεννα, σε διαφορετική περίπτωση προτείνεται η επίσκεψη σε κάποιον ειδικό, προκειμένου να αποσαφηνιστούν τα αίτια που δυσκολεύουν το παιδί να αποχωριστεί το οικογενειακό περιβάλλον και να χαρεί την αυτονομία που προσφέρει το σχολείο .

Τυπικές συμπεριφορές προσαρμογής είναι η επίμονη άρνηση του παιδιού να πάει σχολείο, η διαρκής ενασχόληση αν θα πάει στο σχολείο ή όχι, το αναίτιο κλάμα (κυρίως στο σχολείο αλλά και κάποιες φορές και στο σπίτι), η τάση να θέλει να είναι συνεχώς με τους γονείς. Επίσης πολλά παιδιά παραπονιούνται για πονοκεφάλους και πονόκοιλους -που περνάνε ως δια μαγείας όταν φεύγουν από το σχολείο-, εμφανίζουν συμπεριφορές που δηλώνουν παλινδρόμηση (π.χ το παιδί ζητάει να κοιμηθεί στο συζυγικό κρεβάτι), κάθονται μόνα τους την ώρα του διαλείμματος, παρουσιάζουν γενικώς μια εικόνα πανικού και δυστυχίας και ζητούν απεγνωσμένα βοήθεια κ.α.

Η προσαρμογή όμως αγγίζει και τους ενήλικες. Συχνά οι γονείς, συνήθως λόγω φόβων ή ενοχών δυσκολεύονται να εμπιστευτούν άτομα έξω από το κλειστό οικογενειακό κλοιό, δυσχεραίνοντας την ενσωμάτωση στη σχολική μονάδα, καθώς το παιδί λαμβάνει συναισθηματικά το άγχος που αισθάνονται κατα τον αποχωρισμό. Γονείς που κάνουν πιο δύσκολη τη προσαρμογή του παιδιού

- αδυνατούν να εμπιστευτούν το χώρο του σχολείου και τους παιδαγωγούς
- εισβάλουν στη τάξη του παιδιού με πρόσχημα την ασφάλειά του
- εμφανίζονται στα κάγκελα κατά την ώρα του διαλείμματος
- ανακατεύονται στη σχολική διαδικασία και στη λειτουργία της τάξης με κάθε ευκαιρία
- τηλεφωνούν συνέχεια στο σχολείο και ζητούν να μάθουν, αν το παιδί είναι καλά
- του βάζουν ιδέες με το να το ρωτούν εάν του συμβαίνει κάτι, αν το πείραξε κανείς ή το φώναξε η δασκάλα
- δείχνουν υπερευαίσθησία ή υπερπροσοχή εάν τους παραπονεθεί για κάτι και ψάχνουν να βρουν αιτίες και ενόχους.
- διαχειρίζονται τις σχέσεις του με συνομηλίκους του
- διαμαρτύρονται στους παιδαγωγούς για έλλειψη προσοχής
- επεμβαίνουν στις εργασίες του, παίζουν το ρόλο του δασκάλου, αναλαμβάνουν τις ευθύνες του.
- υπεραμύνονται όταν οι παιδαγωγοί τους υποδεικνύουν κάτι σχετικά με την επίδοση ή την διαπαιδαγώγηση του
- συχνά κατηγορούν την παιδαγωγό σε άλλους γονείς ως ανεπαρκή

Από την άλλη, υπάρχουν γονείς που δεν εμφανίζονται καθόλου στο σχολείο με το πρόσχημα ότι είναι απασχολημένοι. Περιπτώσεις όπου ο παππούς και η γιαγιά αναλαμβάνουν ξεκάθαρα τον γονεϊκό ρόλο. Προσωπικά, αισθάνομαι άβολα όταν έρχονται παππούδες ή γιαγιάδες ή θείες σε ομιλίες και ρωτούν ως "αντικαταστάτες" των γονέων και παρατηρώ την αμηχανία των καθηγητών όταν τους δίνουν τον έλεγχο ή αναγκάζονται -πάνω στην απελπισία τους επειδή δεν βρίσκουν τους γονείς- να συζητάνε μαζί τους για θέματα που αφορούν την φροντίδα και την ανάπτυξή τους.

Η συνειδητή ανάληψη του γονεϊκού ρόλου αποτελεί συναρπαστική πορεία ζωής, καθώς παρατηρεί κανείς τα παιδιά να ελευθερώνονται σταδιακά πλάι του, ενώ ταυτόχρονα αναδεικνύεται και το πρόσωπο του γονέα στη προσπάθειά του να κατανοήσει σε βάθος τις ανάγκες του αναπτυσσόμενου μέλους.

Καλή Σχολική Χρονιά
Λάμπρος Λάσδας
Ψυχολόγος - Ψυχοθεραπευτής